

Орган Лемковского Союза.

Выходит в каждый четверг.

Редакция и администрация в Крыници. — Адрес „Лемко“ Крыница.

Купуйте календар Лемка!

Беликий, 184 сторон друку обнимающий календар, заосмотреный многыма иллюстрациями, містит добре оброблену часть информации и много материяла с нашего сельского жита. Календар тот подае также дуже материяла с господарства, о кормленю хижин, стосованю штучных навозов, годовлі коней и овец и т. д.

Подае описы лемковских сел и відомости о давной минувшости.

В календарі ест помещене кубиков не округлого дерева и много практичных рад.

Календар Лемка повинен находить ся в каждой лемковской хижі.

Ціна 50 гр. Замавлати в администрации газеты „Лемко“ в Крыници.

Именины Пана Президента.

Дня 1. лютого праздновано в цілой Польщі именины першого Обывателя Ричи Писпольной, профессора Игнатия Мосцицкого. Молодежь школьная, учителя, урядники и многотысячны массы народа молили ся в том дні за здоровья Пана Президента, — котрый не лем вславил ся яко перший Муж державный — яко Президент, але ест славный также в научных кругах цілого світа, яко ученый, котрому державна Польша завдячуе численны открытия с области химии.

Он то, по долгих научных трудах, робит важне открытие: при помощи электричной энергии отримуе с воздуха и воды азотну кислоту, котра стае ся основой штучных навозов азотных. За тым першим вынаходом наступат цілый ряд дальших открыт и за Его старанием и в Его честь заложено в 1930 р. коло Тарнова Державну Фабрику Азотных Зв'язей в оселі, котру названо Мосцицами.

Помимо тяжких обовязков связанных с урядом Першого Мужа Державы, не перестает п. Президент трудити ся научно. В прошлом року вынашел аппарат, вытворючий штучный, горючий воздух. Открытие тото буде мати широке застосоване в лікарнях и шпиталях, приносячи хворым здоровье.

Народ дарит своего Президента ширым чувством любви, чему дал выраз в день Его именин, устроючи по всім закутинам академии и торжества.

огня (Нова-Весь, Камянна, Поляны, Флоринка Вафка).

На собраню не обошло ся без дакотрых смутных, и дакотрых смішных инцидентов. Де смутных належат жалі людей в дакотрых селах на учителей. Люди с Лабовы жалуют ся, што до того часу учителя не спроводила ище для школьных дітей лемковских книжок помимо того, што діти зложили гроши на книжки ище на початку року. На численны запятаня дітей отповідае стало, же книжки такы не вышли ище с друку. Ест то неправда, бо лемковскы книжки школьны для класы первой, другой и третьей сут уж давно выдрукованы и достати их можна в „Państwowe Wydawnictwo książek Szkolnych — Lwów ul. Kurkowa 21“.

Люды с Тылича жалуют ся на нетактовне и ненавистне поведење управителя школы в отношеню до дітей и родичей.

Віриме, што школьны власти переведут в одном и другом случае безсторонне и докладне следствие, усунут зло и виноватых, если такы найдут ся, укарают. Штобы успокоити население, котре ест тима фактами напращу сильно расжалече, належит тоте зроби ти найскерше.

Кромі тых, як бы для розвеселения расжалеченных людей были и забавны выходные дакотрых участников и так: Оден с докладчиком, одобряючи политику Р. С. О., выповідає однак, што газеты, издаваны тым же Р. С. О. не сут газетами селянства, бо „Земля и Воля“ може на 50 проц. ест газетом селянском, а „Русский Голос“ ест газетом совсем буржуазным. Тот сам докладчик, сторонник Р. С. О. нашмарил ся на Цибрицкого и кричал ему „ганьба“. Логикы и правильного образа думания трудне ся в том досмотріти, бо то так было в докладі вшитко и Крым и Рим, быхо

Собрание в Поворознику.

Дня 27. січня т. р. в Поворознику новосандецкого повіта в сали читальні им. М. Качковского отбыло ся собрание по ділу выслушаня доклада делегатов на IV-тый сізд Р. С. О. во Львові и в ціли высказаня ся в ділі отобраня Ревизийному Союзу Русских Кооперативов права ревизии кооперативов лемковских.

Собрание под председательством Д-ра Ореста Гнатюшак, по выслушаню бесіды председателя собрания докладов со сізда Р. С. О. Юлиана Гальковича и Семана Кулянды и допшой дискуссии, в котрой забирали голос Мончак, Евстахий Милинич, инж. Дуркот, О. Яновский, М. Трохановский и инши рішидо 1) принять доклад делегатов со сізда Р. С. О.,

2) прилучити ся до старань Р. С. Р. К. во Львові задержаня Ревизийным Союзом Русских Кооперативов права ревизии также кооперативов лемковских в повітах ясельском, горлицком и ново-сандецком

3) старати ся энергичнійше в будущем о справы школьны, в особенности старати ся о надаване учительских посад на Лемковщині передовсем учителям-лемкам. (Для переведеня той справы и робленя старань при обсаджаню посад учительских, выбрано комитет, зложеный с представителей сел.

4) выслати позу ловленю братьям-лемкам, живущим в Америці и подякованю американскому Лемко-Союзу за материяльную помоч, дану иншим людям, потерпевшим от грабежити и от

и того, щоб держати оден фронт с Р. С. О. и О-ством им. М. Качковского и остра ненавистна крытыка Цебрынского, котрый ест вмістопредсілательом Р. С. О. и секретаром О-ства им. М. Качковского и яко такий надае напрям так организации Р. С. О. як и О-стау им. Качковского. С того видно ясно одно, што маленька групка присутных на собраню людей, котра докладчика живо оплескала за его доклад, або не розберат ся цілком в том, што творит ся у нас, або нарочно крытыкуе вшитко на ліво и на право, чтобы представити себе в світлі опекуnych мужей, котры лем одны нашли чудечне средство охорони перед злом.

Однак бомба, котра віроятно была обчислена на возбуждене величезного пламени, згасла скоро, бо встал на того Евсахий Миллянич со Щавника и пытаем „чого ся тримати, бо—повідат—Земля и Воля зла, Рускый Голос злый, Лемко—злый, то в таком разі, где нам ити и чого ся тримати, бо преця чогоси треба ся тримати“, так збил с резона докладчика, же лишено его питане без отвита а Миллянич дальше заохотил собраних до попертя „Лемка“ через численну пренумерату и точну заплату пренумераты.

Таксамо дальши пробы той групки людей а именно атаки на лемковскы школьны книжки, были вполні выяснены, в виду чого наглядно выказано, же робота Лемко-Союза и газеты „Лемко“ ест для наших людей корытна.

Его Преосвященство О. Д-р Василий Масцюх, Апостольский Администратор Лемковщины.

Вступный акт опору украинских священников против лемковского Епископа.

Последнее число „Епархиального Вестника перемышльской Епархии“ выданного по дню 20. сичня 1935. содержало прокламацию подписаную перемышльским епископом Й. С. Флором Кошыловским и Апостольским Администратором О. Д-ром Вас. Масцюхом, в которой извещает ся всіх вірных, што Лемковщина переходит под духовну власть Апостольского Администратора, котрым ест о. Д-р Вас. Масцюх а перестает подлагати юрисдикции епископа перемышского.

Прокламация гота по приписам канонического права и принятым звичаям должна быти отчитана во всіх церквах во часі богослужения, чтобы дошла до відомости всіх вірных.

Не всі однак украинскы священники у нас на Лемковщині прокламацию тоту отчитали в церкви.

Других, в по первой мірі належит декан горлицкого деканата, пирох Мацины вел. о. Ляльович. Иных „завязующих“, котры в тот спосіб показуют свое недовольне подане в ближайшем числі Лемка.

Ест то дальший наглядный акт саботажа со стороны росполитикованных „вітців“, котры мыслят же интерпеляция Дмитруня Левицкого, або другого якого „борителя“ им допоможе.

О эмиграции лемков на Сибирь.

Много людей с Лемковщины интересуе ся справом эмиграции и присылат запытания в той справі до администрации Лемка.

Ніт в том нич дивного, бо земля в горах, населенных через Лемков ест бідна, мало уроджайна, росшмарена по цілом хотарі, притом той землі не дуже, в виду чого голод и нужда являют ся нерідкыма гостями в бідных хыжах лемковскых сел. Увеличат того заинтересоване и тот факт, же Лемкы от давна привыкли эмигровати и глядати ліпшой долі во Франції, Німеччині, Росии и далекой Америкі и закрыте для них эмиграцийны терены уважают за одыноке жерело біды и несчастья.

Эмиграция гота принесла користи, бо дала средства до житя той надвыжці населения, котра у нас, не маючи грунту, увеличала бы ряды безработных,—дала она возможность способным одынацам доробити ся навет значного мастка,—але не оторгала она той роли, какой можна было сподівати ся,—не подиевела она загального добробыта,—не причинила ся до поднесения уровня житевого и культурального. Наши люди живут дальше так, як и перешде,—у нас и тепер встрічат ся ище барз дуже хыж курных, и те в тых селах, с котрых эмиграция была сильна,—у нас господарство дальше робит слабы поступы и коли розглянути ся по селах, то нияк не хоче ся вірити, же до тых наших сел выслали эмигранты с Америкы около пол миллиарда долларов. Гроши тоты пришли легко и легко пошли.

Удивительно одно, же тот наш лемко, котрого в Америкі цінят высоко, яко барз доброго, удцявого и способного работника, котрый там в Америкі виділ величезны сподкы акцийны и кооперативны, котрый запознал ся

там с организацией и користями, шывучима с той организацией, коли верне до старого краю, не хоче перевести тых новшеств в своем родном селі, не старат ся быти дальше продуктивным одыном, але найчастійше консумуе плоды своего тяжкого труда и поволи ничим не отличат ся от своих сусідов.

Видячи такы явления, помимо волі насуват ся пытане: „чом то так? Преця человек, котрый на чуживі, не маючи ниякого опертя, потрафил перебхити ся, выжити и зроби ти гроши, мусит быти человеком предприемчивым, оборотным и неглупым; чом же тот человек, коли вертат на родину, не дорабят ся дальше, а наоборот проідат заробленны кырваво гроши?“

Розвязку того можна найти лем в одном. До Америкы эмигровали найспособнійши, найотважнійши и наймудрійши наши люди, котры вірили в свои силы и не бояли ся того, же не потрафят заробити на жите. Там в Америкі тоты люди попадали медже таких самых других, брали участь в выбіжках труда и с тых выбіжок выходили звичайно побідоносно. В краю оставал материял тяжший, меньше предприемчивый, котрый, оставучи на дідицтві, на отцовской землі, вмісто помагати тым, котры выемигровали, ждал сам от эмигрантов помочи, тому помоч доставал, жил с ней и писал по новы доллары до Америкы, а коли они тепер перестали наплывати, попадают в штотаз векшу нужду. Доллары отже не зроби ли того, што могли и повинни были зроби ти, они не поднесли наших гор экономично, не поднесли госпорчой культуры, а стали ся лем жерелом консумцийным, причинили ся до озераия ся на чужду помоч и притупили у нас предприемчивость и подвижность.

Видиме с повышего же як эмиграция с одной стороны принесла нашему населению користи, так с другой стороны, выходят и ей злы послідства. В случаю новых теренов

эмиграцийных повторит ся то то само. Переводсем выйдут на тоты эмиграцийны терены люди найспособнійши, котры ту могли бы вести перед и причинити ся до поднесения экономичного и культурного наших сел.

Помимо того вшиткого не можна однак противити ся рухови эмиграцийному и стремлениям до выкликания такого руху, бо каждый знае, же у нас ест тісно, каждый видит, же без эмиграцийных теренов, буде у нас ище тяжше и тіснійше. Треба однак здати собі спраау с того, же здобыте таких теренов ест зависиме от медженародных договоров не лем двох заинтересованных держав, але и держав посторонных, котры с певных причин будут противити ся эмиграции на дакотры терены и тому справа гота не буде и не може быти скоро уладжена. Не забывайме о одном, же перенаселене ест не лем у нас, оно ест в цілой Европі и каждая держава позерат лакомым оком на отвітны климатычно и богаты терены эмиграцийны. Такыма теренами ест Сибирь, котрой климат, хоц острый, ест здоровым и котра має барз уроджайну землю, дуже лісов, хоц звірины и риб и величезны минеральны богатства.

Такы терены захоче каждая держава здобыти для себе и буне всіма силами перешкоджати в том державі другой. Найменше зас понагляют в открытыя тих ворот на тоты терены самы Совіты, чого доказом являт ся заявлени их высокого урядника, котрый, як довідуюме ся с американо-руских газет, сказал, што Совіты могут отступити часть земель положенных на Сибирі на терены эмиграцийны для Лемков, але сами не пороблят в том напрямі нияких старань. Другыма словами—Совіты сказали: „у нас землі дост, але достати ся до ней трудно“.

Страшат войном.

Французські газети донесли на основі інформації з Англії, що там бесідує про можливість звільнення з Німеччини отклязують територіальних трактата Версальського. Акція така могла б початися з Клайпеди. Газети звертають увагу на те, що Німеччина подвоїла, а в Пруссії Висхідних потроїла всі сили армії і розсіває вісти про литовської тираниї.

Франція, — як пишуть французські газети — здає собі справу з погрозю положення і єсть можливе, що згадає про Англії угоди на заключення Висхідного Пакта без участі Німеччини і Польщі.

Широки українські пляны.

Недавно відбулася конференція семиох українських партій, в тому числі чотирьох, дійсуючих на території Польщі і трьох з України Наддніпрянської. На конференції той рішено скликати „Всеукраїнський Народний Конгрес“ і в той цілі покликано до життя „приготувальний комітет конгресний“. Термін (не позднійше, як в вересні 1935 р.) і місце конгреса має назначити той комітет. Обряди конгреса мають продовжуватися 5 днів. Газети українські уже от тепер роздають значення того конгреса і розписують, що тым конгресом заинтересує ся „цілий поважний світ політичний“. Газети українські визнають всі нападні, українські організації „от Львова до Нового Йорка“ і „от Харбін до Києва“ до напруження діяльності. Насувають ся увага: Гарді то, але як то буде з тым оживленням і напруженням акції „от Харбіна до Києва?“

Українці хотіли бы войны на Далекім Висході.

От часу напруження отношень японско-совітських, наші українці интересують ся сильно событиями на Далекім Висході. По вістям українських газет во вихідній Сибірі живуть сара дуже українців, (их всьди єсть дуже! прим. редак.) особливо на побережю Тихого Океана в т. зв. Приморском краю с Владивостоком. В Харбіні видають українці газету „Манджурский Вістник“, котрий пише, що влади манджурські і японські относять ся до українського руху доброжелательно. Українці сподівають ся вытягнути з того користи для себе в случаю войны японско-совітської і тому интересують ся сильно тым, що ся діє на Далекім Висході.

Што бесідує Бурцев о замордованню генерала Кутепова.

Знаний провідник російських революціонерів, Бурцев, оголосив во французьких газетах интересні подробности о порванню ген. Кутепова. По тым вістям генерала порвали агенти Г.П.У., котрі в автомобілю звязали его і захлороформовали. Доза хлороформа была за сильна і ген. Кутепов умер от уда-

ра сердца. Преступники привезли тіло до амбасады совітської в Паризі, а оттамаль перевезено его тіло в дипломатичній валізі до Москви.

Посылайме діти до школи!

„Діло“ в числі 19. с 25. січня, в арт. п. в. „О фреквенцію в гимназиях“ поає, що число українських учеників в гимназиях поменшило ся в продолженню послідних літ. Причину того поменшення видит „Діло“ в том, що молодь по уконченню середних шкіл не має видів одержання заосмотрення материяльного. Діло радит горпнути ся до промысла і торгівлі і образовати ся в том напрямі. Неменше однак єсть потребна інтелігенція с висшим образованием, штобы мати політиків, просвітителей і людей науки і штуки.

Тото саме єсть і у нас. Число учачой ся молодежи маліло сильно і отбиват ся фатально на нашої народної живни. Штобы оживити тоту живню потрібна нам єсть конечно трудова інтелігенція. Ніт што бояти ся того, што по оконченню шкіл наші діти не доставут посади, бо тоти посади найдут ся. В послідних часах открыли ся перед нашою молодежю ворота до духовних семинарий, котрі до тепер были для нас закрыты. Крім того села наші потребують рольних інструкторов, котрі можуть отограти в будучности важну роль організаційну, можуть поднести наші села економічно і просвітительно. Грамады зборяні, зложены с кількох сел, котрі розпоряджають значительным бюджетом, найдут важевно потрібні средства на оплату рольного інструктора, котрий живучи межде господарями, може радами і приміром причинити ся до поднесення доходів с господарств рольных: треба отже старати ся о того, штобы мати таких рольных інструкторов і тому треба посылати діти до школи. В школах діти доставут помоч, бо Бурса в Горлицях може примістити за бара никаком оплатом понад 45 учеників, а має их лем 20. Тому уже тепер подумайте няньове над тым, і хто лем може і має способного сына, най шле его до школи. Памятайме, що лем с ученим числять ся в світі, а неучом все попыхають.

Як живуть люди на Сахаліні.

В отнозі Тихого Океана на Охоцком Морі, на полноч от Японії, лежить остров Сахалін, на котром люди живуть совсем иначе, як у нас.

Сахалін має грунт, покритий острыми каменями і низькими кряками, через котрі трудно ся нерав передерти. Маленькі села тубильцев складають ся с кількох брудных халупок, покритых рыжовом соломом. Мужчины с долгими бородами, женщины с жолтых ликах і скосных очах, одівають ся в ред опанчі. Головным их ідлом єсть рыба, а напиком рыжова горілка, бара сильна о немалом запаху.

Жители Сахалина Аиносы єсть поганями і вірят в духи. Особенно почетом тішат ся у них рыбы. Вірят, що рыба єсть стертая на порошок і змішана с молоком єсть добрым средством, штобы мати моцны зубы. Также чтят они уже і забите ужа (гада) ува-

жають за преступление, котре спровадит нещасте. Але найвекшом почетом тішат ся медведі, котрых Аиносы чтят, як божество. Праві кажде село має свого святого медведя, котрого кормит со стратом і шкодом для власных дітей. Молоды медведята, если останут без матери, кормят жены і для медведяти отлучают свои власны діти, твердячи, що діти єсть лем тягаром.

Аиносы торгують тым літми і пролаж дівчат єсть одним с головных доходів Аиносов. За дівчата бере ся от 3 до 10 ян, в зависимости от красы.

Аиносы єсть бара бідны, бо их грунт не надає ся до господарства, ловецтво принеєть што раз менші доходи, бо уже звіры выстріляно, остав ся им лем рыбловство, котре приносить им также малы доходи, бо часто нападають на них рыбаки с Кореи і рабують им сіти і рыбы.

Полночна часть Сахалина належит до Совітов, а полуднева до Японії і тото ище увеличат біду Аиносов, бо японцы отбирають им оружія, в виду чого аиносы не можуть боронити перед рабунками своего бідного добытка.

Одиноком их потіхом єсть пьянство, котре приберат там характер релігійної церемонії і отбиват ся звичайно в ночи. Ціле населене села сходять ся коло великой кади, наполоненной рыжовом горілкою, коло котрой палит ся огонь. Сідають і пють. Сідають без руху, подобны до каменных фигур. На другий день расходять ся хвійно по домах. Чом же так пють? Они вірят, що стан упити, при котром тратят память, зближають их до бегов. В тотчас, в стані маячення, здає ся им, що стають ся высшими духами,—вотчас снит ся им, що єсть они... сыты.

Понушене на жите екснайзера Вильгельма II.

Газеты донесли, що в Доорі, где живе тепер бывший писар німецький Вильгельм II. не обходили 76-літній рочниці уродження Вильгельма II, бо отправлено кухара, котрий уже 15 літ служит, яко кухар. Росышли ся поголоски, що кухара отправлено тому, бо он хотіл отрути Вильгельма. Кухара отдано до дому варьятов.

По Лемковщині.

Читальня им. М. Качковского в Гладышеві нов. горлицького выставила дня 27. січня т. р. аматорське представлення под з.: „Побіда світла над тьмою“. Це представлення устроєно забаву с танцями.

На представлення было дуже гостей с окрестных сел,—інтелігенції, крестьян і молодежи. Приїхали гости со Сквирного, Воловца, Ваницы, Панты, Рагетова і Святковы. Было также дуже людей — старших і молодежи с Гладышева. Представлення приготувил управитель школы г-н Гирчис, котрий не пожаліл труда для нашої молодежи і показав ей, як повинно ся вести позашкільну просвіту. Представлення принеєло читальні также материяльні користи, (около 50 зл. чистого дохода) котрі єсть бара потрібны на окончене будовы читального дома, котрий начато будувати в осени і до того часу не окончено по поводу недостатка грошей. Дом такий

єст нам кєнєчно потрібний, бо нїт в сєлі гдє дати предстєвлєнє ані устроїти забєвы, хыбєль в корчмі у жидє, абє в шкєлі, єсєлі нє тєтє пєвєзлєт шкєльнє влєстє. Тєму мє бєрє вєдєчнє г-ну упрєвлєтєлю шкєлы зє єгє щирый і добрый пєчїн в культурнє прєсвітєлєльнєй рєбєтї сєрєд нашєй мєлєдєжї, вєдєчнє тєд бєльшє, бо иншєй интєлєгєнцїє в сєлі нє мамє. Свєщєнник, украинєц смєтрїт нєлюбым єкєм нє читєльнє, бо єнє рускє, нє украинскє і нє пємєгєт нам в прєсвітєлєльнєм тудї. Уж трєтєй рєк сєщєствєє у нєс читєльнє і мє самє хлєпцє вєдємє єї дїлє і будємє сєвєй влєснєй дєм влєснємє рускємє сїлємє.

Тєт дєм хєчємє єкєнчїтї зє вєськє цїну тєгє рєкє. Хєчємє дєкєнчїтї дєм длє нашєй мєлєдєжї, длє рїжнєх прєдстєвлєнє, сєбєрєнь і забєв, бо знємє, жє мєлєдєж пєтрєбєє нєуєнє, а чєсєм і забєвы. Мамє в тєм дєжє пєрєшкєд, бо сєт мєджє нємє тємнє дєхє, кєтрь лєм пєдшєнтєют дєругым лєудєм, жє тєгє нє трєбє, бо будє рєсєцєстє. Нє бєйтє сє,—нє будє рєсєцєстє, лєм вє нєгєвєйєтє євєє дїтї дє нєуєнє, дє кнїжкє і дє гєзєтє, нєкєжтє їм чїтєтє гєспєдєрєскє кєйжкє, кєтрь мєжнє дєстєтї в нашєй чїтєльнє, бо мамє їх пєрєшлє 130, а втєчєс вєшє дїтїнє нє стєнє нєпєвнєє єлєдїєм, нє будє кєрєстї дєрєвє є лїсє, нє будє вєрєбєтї прї забєвї євєнтєр є пєстєкєм і нєжєм, а будє знєтї єтдєтї кєждєму нєлєжнє чєстє, будє знєтї чєстнє жїтї, будє добрым гєспєдєрєм, абє рємєсєлєнїкєм, будє знєтї євєє єбєвєзєкє нєцїєнєлєнє і дєржєвнє, будє знєтї, ктє єгє прїєтєль, а ктє вєрєг, нє будє слєхєтї бєдє єкєгє вєлєкєтє, кєтрь прїхєдїт дє сєлє і дєрїт лєудєй гєрєшкємє нє вєрбї, хєтєчї нєс тєкым єпєсєбєм вєкєрїєстєтї.

Трїмєймє сє євєєгє нєрєдє, євєєй рускєй пєтєлєгєнцїє, кєтєрє вєдє нєс дєбрєм дєрєгєм. Ідємє є прєвїтєлєствєм дєржєвнє і трєбєймє єт нєгє євєєх прєв, єкє нємє нєлєжєт сє в єблєстї єкєркє, шкєлы, гєспєдєрєчєгє жїтє і т. д.

Глєдєшєв, днє 29. сїчєя 1935.

Вєдїл чїтєльнє. Фєдєркє Антєнїй прєдїєдєтєль, Дєжєбїнє Єсєє, сєкрєтєр.

Штє чутї в сєвітї.

В Бїлгєрєдї вєшлє дє унївєрєстєтє пєлїцїє в чєсї, кєлї стєдєнтє ухвєлєлї прєтєст прєтїв утвєрєнєю адмїнїстрєтївнємє влєстємє кєнцєнтєрєцїєнєгє єбєзє в Вєрєдєзнї. Прїшлє дє схвєткє мєджє стєдєнтємє і пєлїцїєм, в кєтрьє сєт єбїтє і рєнєнє.

В Пєрїжї стєдєнтє мєдїцїнє вєстєпїлї прєтїв прїнїмєнєю нє унївєрєстєтє вєлїкєгє чїслє иннєстрєнцєв і рєспєчєлї прєтєстєцїєнєй штєрїк. Штєбє нє дєпєстїтї дє бєзпєрєдкєв, зєкрїтє бєдєнєк мєдїцїєнєгє фєкєльтєтє і єкєрєжєнє пєлїцїєм. Пємїмє тєгє дєшлє дє схвєтєк мєджє стєдєнтємє, в кєтрьє єст кїлькєх рєнєнєх.

В Іспєнїї дєшлє дє бїткє в пєрлємєнтї мєджє пєслємє с пєртїї лївєй і кєнсєрвєтєстємє.

В УРУГВЄЮ трїбєрєт рєвєлєцїє вєлїкє рєзмїрє. В нєйблїзшїх днєх спєдївєют сє гєнєрєлєнєй бєтєлїє прєвїтєлєствєннєх вєйскє с рєвєлєцїєнєрємє. В кєрєю єрєстєвєнє пєрє тєсьєч лєудє.

В Єрєнтєнї чєнєсє стрєшнє сєпєкє. Тємєпєрєтєрє дєхєдїт дє 420 пєвєсьє зєрє. Тєк вєськєй тємєпєрєтєрє нє нєтєвєнє тєм є тєм чєсї єт 80 лїт.

В Євєстрєлїє вєсьєлєют пїєкєв нє сєкєлїєстє єстрєвє Рєтєрєє і Пєкєтєє, гдє устрєєнє єзєлєцїєнє єбєзє єтдїлєнє длє мєжчїн і жєнщїн. Ізєлєвєнє вєдєт тєрїє жїтє вєзнїчнїй, хєчє нє сєт зєчїєслєнє дє єрєстєнєтєв. Вєшїткє мєсьєт зєнїмєтї сє рєбєтємє рєлєнємє і єгєрєднїчїмє. Слєбє і жєнщїнє дєстєют лєкшє рєбєтє. Чєс пєбєтє нє єстрєвєх вєнєсїт нєймєнєшє єдєн рєк. Пє рєкє вєртєт бєвїшїй пїєкє дє дємє, єлє єст пєд нєлєзєрєм єщє 5 лїт. В сєчєєю пєвєтєрєнє пїєкєствє зєбєрєют пїєкє зєс нє єстрєвє. Тєм нє єстрєвєх нїт єнї кєплї єлєкєгєлє і дєвєз єст нєвєзмєжнїй. Прєвїтєлєствє спєдївєт сє дєбрєх рєзєлєтєтєв.

В Індїєх жїєтє стрєшнє змїє, кєтрьє уєкєшєнє сєрєвєдєжєт бєзєтєлєжнє сємєртє. Нєйстрєшнїй єст змїє, кєтєрєгє нєзвєєют єкєлєрїєк. Рєз в нєчї бєлє сїлєнє бєрє, кєтєрє вєбїлє в хєтї єднєгє бїлєгє єсєднїкє шїбє в єкнї і згєсїлє нєфтєєу лємпє. В хєтї бєлє жєнє єсєднїкє Мєнїкєнє с дїтїєм. Кєлї жєнє пєдхєдїлє дє єкнє, штєбє єгє зєтїкєтї і зєсвїтїтї лємпє, єслєшєлє пєдєзрїтєлєнїй сїєк. Сє стрєхє зємєрєлє, бо пєзнєлє, жє чєрєз вєбїтє єкнє єпєлєз єкєлєрїєк. Нє мєглє вєзвєєтї пємєчї, бо в дємє нє бєлє нїкєгє. Лєм рєнє мєглє прїтї лєудє. Штєбє нє дєрєзнїтї єкєлєрїєкє, кєтрьє мєг шмєрїтї сє нє дїтїєнє, єнє уєлє єстєрєжнє нє пєстєлє і в тємнєтї прїєлєхєвєлє сє, цї змїє сє нє рєшєт. Тєк вєтрїмєлє єнє 5 гєдїє, прєсьєчї Бєгє є сєпєсєнє.

Рєнє прїшлє слєжєцє, кєтєрє євїдїлє змїє в кєлєсїцї дїтїєнє прї єї лїцї. Слєжєцє, индїєкє знєлє єпєсєбє бєрєбє сє змїємє. Єнє хвєтїлє змїє сєкєрє з вєрєкє гєлєвє і вєшмєрїлє чєрєз єкнє. Бїднє мєтєр єтвєзємє дє шпїтєлє. Тєх пєт гєдїє стрєшнєй мєкє тєк знїщїлє єї нєрвє, жє рєсхвєрїлє сє.

Рєсїє єпєнєвєлє єж пєлнєчнє пєлєрнє кєрє євєєй дєржєвнє. Прєф. Шмїт зєєвїлє, мєтє єж в тє рєкє будє дїєствєвєтї рєгєлєрнє кємєнїкєцїє лєтє.

Кємєнєлєнє Нєсєє Єшєдїєнєстї в Крїєнїцї

прїнїмєт вєкєлєдє і пєлєтїт вєсьєкїй пєрєєнт. Удїлєт тєкжє пєжїчєк нє дєбрєх уєлєвєх!

Нєйлїпєшє і нєйдєшєвєшє

мєжє кєждєй фєрмєн зєєсємєтрїтї сє в пєтрєбнїй длє сєбє тєвєр єк євєс, єїєнє, сїчєкє, сємєрє, пєдкєвє, клїєнцїє в євєєм рускєм „Фєрмєнєскєм Кєєпєрєтївї“, кєтрьє нєхєдїт сє в Крїєнїцї Здрєю в дємї г. Нєзєрє Грємєсєкє кєлє рїєнї.

Нєйлїпшїє уєлєвє єсєкєрєцїєннє

дєє

Єсєк. Тєвєрїєствє
ВІТА-КРЄКєВЄСКЄ
вє Лєвєвї.

Єнє сєпємєгєт тєкжє нєшїє тєвєрїєствє. Інфєрмєцїє удїлєт рєдєкцїє „Лємкє“.